

Katecheza XXXVII - Ofiary składane na tacę

Księga *Dzieje Apostolskie* ukazuje nam piękną wspólnotę młodego Kościoła: „Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie...” (1,14), „Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących. Żaden nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne” (4,32). Była to prawdziwa wspólnota modlitwy oraz wspólnota ofiary. Dobry udział w Eucharystii kształtuje w nas taką właśnie postawę.

Ogólne wprowadzenie do Mszału uczy nas: „Na początku liturgii eucharystycznej przynosi się do ołtarza dary, które staną się Ciałem i Krwią Chrystusa. [...] Chleb i wino składa się na ołtarzu, odmawiając przy tym ustalone modlitwy. Chociaż wierni nie przynoszą już do liturgii własnego chleba i wina, jak to było dawniej, jednak obrzęd przynoszenia darów zachowuje swoją wymowę i duchowe znaczenie. Przyjmuje się także pieniądze lub inne dary na rzecz ubogich lub na potrzeby Kościoła, przyniesione przez wiernych lub zebrane w kościele; dlatego dary te umieszcza się w odpowiednim miejscu, lecz poza stołem eucharystycznym” (p. 49).

Składane na tacę ofiary są wyrazem naszej troski o sprawy Kościoła. Kodeks Prawa Kanonicznego mówi wręcz o obowiązku takiej troski: „Wierni mają obowiązek zaradzić potrzebom Kościoła, aby posiadał środki konieczne do sprawowania kultu, prowadzenia dzieł apostołstwa oraz miłości, a także do tego, co jest konieczne do godziwego utrzymania szafarzy (kan. 222, § 1). O tym przypomina nam także V Przykazanie Kościelne: „Troszczyć się o potrzeby Kościoła”.

Ofiary składane na tacę są przeznaczone na budowę kościołów i kaplic, na bieżące remonty, na uregulowanie opłat za energię elektryczną, za ogrzewanie świątyni, na opłacenie ubezpieczenia obiektów parafialnych i cmentarza. W niektórych parafiach tworzą te ofiary fundusz, z którego wypłaca się pensje dla świeckich pracowników kościelnych oraz opłaca się ubezpieczenie tych osób.

Ofiary składane na tacę nie są przeznaczone na utrzymanie duszpasterzy. Nie mogą być przeznaczone na pensje dla kapłanów. Z tego funduszu nie mogą duszpasterze opłacać osobistych podatków. Księża pracujący w duszpasterstwie parafialnym płacą podatek do Urzędu Skarbowego w zależności od ilości osób zamieszkałych na terenie parafii. Na opłacenie tego podatku nie mogą księża korzystać z ofiar złożonych na tacę.

Ofiary składana na tacę są przeznaczane także na cele ogólnokościelne: na misje, na utrzymanie Seminarium Duchownego, na instytucje kościelne, na uczelnie i media katolickie oraz na cele charytatywne.

Ksiądz Jan Twardowski w humorystycznym wierszu pisał:

*Lubię chodzić w kościele z dużą, srebrną tacą,
słuchać, jak dziwnie pieniądz o dno głuche stuka,
(...)
Gdy ktoś pobożny cicho posądzi o chciwość,
a pani z parasolem obmówi, że żebrzę -
nareszcie mogę widzieć swą twarz nieszczęśliwą
odbitą z kolorami na tackowym srebrze.*

*A czasem marzę sobie: z tego wzrosną wieże,
kaplica, którą pięknie przebudować trzeba,
a oni sądzą dalej, że proboszcz z wikarym
za chodzenie z tacami nie pójdą do nieba.*

Ofiary, które składamy na tacę wyrażają poczucie odpowiedzialności wiernych za naszą parafię, diecezję i sprawę całego Kościoła.